

Zjevení Ježíše Krista – číslo sedmnáct

Probuzení suchých kostí: Výzva k čistotě a víře v době čekání

Jeff Pippenger

2023-11-17

Suché kosti, které leží mrtvé na ulici a slyší „hlas“ toho, který volá na poušti, tak činí proto, že přišel Utěšitel, v naplnění Ježíšova zaslíbení, že jej pošle. Při prvním zklamání milleritů dospěli millerité k pochopení, že se nacházejí v době prodlení z podobenství o pannách.

„Zklamání spatřili z Bible, že se nacházeli v době prodlení a že musí trpělivě očekávat naplnění vidění. Tytéž důkazy, které je vedly k očekávání svého Pána v roce 1843, je vedly k tomu, aby jej očekávali v roce 1844.“ *Spiritual Gifts*, svazek 1, 153.

Ti, kdo byli předobrazem millerity, opakují zkušenost prvního zklamání, a když tak činí, musejí porozumět tomu, že i oni se nacházejí v prodlévajícím čase podobenství o pannách. Jen vliv Utěšitele jim umožňuje tuto pravdu spatřit. Toto rozpoznání, způsobené Utěшитelem, je znázorněno prvním proroktím, které bylo Ezechieli uloženo vyhlásit údolí suchých, mrtvých kostí.

I znovu mi řekl: Prorokuj nad těmito kostmi a řekni jim: Ó vy suché kosti, slyšte slovo Hospodinovo. Takto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, uvedu do vás dech, a ožijete. A vložím na vás šlachy, způsobím, aby na vás narostlo maso, přikryji vás kůží a vložím do vás dech, a ožijete; i poznáte, že já jsem Hospodin. I prorokoval jsem, jak mi bylo přikázáno. A když jsem prorokoval, nastal hluk, a hle, třesení, a kosti se sblížily, kost ke své kosti. A když jsem se díval, hle, objevily se na nich šlachy a narostlo maso, a svrchu je pokryla kůže; ale dech v nich nebyl. Ezechiel 37,4–8.

„Zvuk“ představuje Ducha svatého. V tom okamžiku si panny musí uvědomit, že se nacházejí v době prodlení. Biblických pokynů ohledně toho, co musí zklamání učinit, když rozpoznají, že jsou v době prodlení, je mnoho. Jeremjáš učí, že se nikdy nesmějí vrátit do „shromáždění posměvačů“, které je v poselství Filadelfie synagogou satanovou. Musejí také oddělit vzácné od ničemného. Vzácné v protikladu k ničemnému má dvojí význam.

Toto prorocké rozlišení jsem se sám naučil před lety, když jsem učinil výklad snu Williama Millera. Klenoty jsem správně vyložil jako pravdy Božího slova a falešné klenoty jako zkažené nauky. Poté mi bylo poukázáno na to, že i James White učinil výklad snu Williama Millera a že ve svém výkladu označil klenoty za věrný Boží lid a falešné klenoty za falešné vyznavače pravdy. Když jsem zkoumal, co James White o tom snu učil, uvědomil jsem si, že jsme měli pravdu oba. Klenoty mohou představovat Boží věrné a padělané klenoty nevěrné, avšak klenoty mohou také představovat pravdy Božího slova a padělané klenoty mohou být falešnými naukami. James White vztáhl Millerův sen na dějiny, v nichž tehdy sám žil, kdežto já jsem k tomu snu přistupoval jako k dějinám posledních dnů. Oba výklady společně ukazují, že lidé se stávají tím, čemu věří, a zvolí-li si, že se budou držet bludných nauk, budou spolu s naukami, s nimiž se spojili, smeteni z okna mužem se smetákem na prach. Jsme tím, co jíme.

Když zklamaní poznají, že se nacházejí v době prodlévání, mají podle Jeremiáše oddělit drahocenné od ničemného.

„Jak je možné, že lidé, kteří jsou ve válce proti Boží vládě, přicházejí k moudrosti, kterou někdy projevují? Sám satan byl vzdělán v nebeských síních a má poznání dobra stejně jako zla. Směšuje drahocenné s ničemným, a právě to mu dává moc klamat. Ale protože se satan oděl do roucha nebeského jasu, máme jej přijmout jako anděla světla? Pokušitel má své nástroje, vzdělané podle jeho metod, inspirované jeho duchem a uzpůsobené pro jeho dílo. Máme s nimi spolupracovat? Máme přijímat díla jeho nástrojů jako něco podstatného k získání vzdělání?“ Ministry of Healing, 440.

Drahocenné a bezcenné představuje pravdu a blud. Představuje také dvě třídy lidí.

„Avšak pevný základ Boží stojí, maje tuto pečeť: Pán zná ty, kteří jsou jeho. A: Každý, kdo vyzývá jméno Kristovo, ať odstoupí od nepravosti. Avšak ve velikém domě nejsou jen nádoby zlaté a stříbrné, nýbrž i dřevěné a hliněné; jedny ke cti a druhé k necti.“ „Veliký dům“ představuje církev. V církvi budou nalezeni jak ničemní, tak i vzácní. Sít' vržená do moře shromáždí dobré i špatné.“ Review and Herald, 5. února 1901.

Jeremjáš obdržel pokyn, že má-li se navrátit, musí se oddělit od pošetilých panen a musí se také oddělit od bludných učení pošetilých panen. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kteří vstupují do dokonalé jednoty. Jeremjáš představuje dílo, které musejí vykonat ti, kdo jsou povoláni být zapečetěni Ezechielovým druhým poselstvím o čtyřech větrech, mají-li být Božími „ústý“, když vidění promlouvá. Vidění promluvalo v milleritské historii, když přišel soud, a promlouvá v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc, když promlouvá šelma ze země a přichází soud třetího běda. Potom jsou ti, kdo vykonali dílo označené Jeremjášem, pozdviženi jako Boží strážní.

Když Pán posílá Utěšitele, aby probudil zklamané z jejich smrti, označuje dílo očištění, které musí vykonat, mají-li být Jeho mluvčími v krizi nedělního zákona. Izajáš souhlasí s Jeremjášovou radou.

Jak krásné jsou na horách nohy toho, který přináší radostnou zvěst, který hlásá pokoj; který přináší radostnou zvěst o dobru, který zvěstuje spásu; který praví Sijónu: Tvůj Bůh kraluje! Tvoji strážní pozvednou hlas, společně budou zpívat; neboť uvidí tvář v tvář, až Hospodin navrátí Sijón. Propukněte v jásot, společně zpívejte, vy zpustošená místa Jeruzaléma; neboť Hospodin potěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Izajáš 52,7–9.

Ti, kdo „zvěstují dobré poselství“ a kdo „ohlašují pokoj a spásu“, pozvedají „své hlasy společně“, neboť „uvidí tvář v tvář“.

„Bylo mi ukázáno, že i několik dalších spojuje svůj vliv s těmi, které jsem již zmínila, a společně činí, co mohou, aby odvedli od těla a způsobili zmatek; a jejich vliv uvádí Boží pravdu v opovržení. Ježíš a svatí andělé pozvedají a sjednocují Boží lid v jednu víru, aby všichni měli jednu mysl a jeden úsudek. A zatímco jsou přiváděni k jednotě víry, aby v těchto vážných a důležitých pravdách pro tuto dobu viděli stejně, satan působí, aby bránil jejich postupu. Ježíš působí skrze své nástroje, aby shromáždil a sjednocoval. Satan působí skrze své nástroje, aby rozptyloval a rozděloval. „Neboť aj, já přikáži a budu tříbiti dům Izraelský mezi všemi národy, jako když se tříbí obilí na řešetě, a přece ani nejmenší zrno nepadne na

zem.““

„Bůh nyní zkouší a prověřuje svůj lid. Charakter se utváří. Andělé váží mravní hodnotu a věrně zaznamenávají všechny skutky synů lidských. Mezi těmi, kdo se hlásí k Božímu lidu, jsou zkažená srdce; avšak budou zkoušena a prověřena. Ten Bůh, který čte srdce každého, vynese na světlo skryté věci tmy tam, kde jsou často nejméně tušeny, aby byly odstraněny kameny úrazu, které překážely postupu pravdy, a aby měl Bůh čistý a svatý lid, který bude zvěstovat jeho ustanovení a soudy.

„Vůdce naší spásy vede svůj lid krok za krokem, očišťuje jej a činí jej způsobilým k proměnění a v pozadí ponechává ty, kdo jsou nakloněni odtrhovat se od těla, kdo se nenechají vést a jsou spokojeni se svou vlastní spravedlností. „Jestliže tedy světlo, které je v tobě, je tmou, jak velká je ta tma!“ Žádný větší klam nemůže oklamat lidskou mysl než ten, který vede lidi k tomu, aby pěstovali ducha sebedůvěry, aby věřili, že jsou v právu a ve světle, zatímco se odtahují od Božího lidu a jejich opatrované světlo je tmou.“ Testimonies, svazek 1, 332, 333.

Výraz „zvěstuje dobrou zvěst“ je v úseku Izajáše zopakován dvakrát, aby označil dějiny Půlnočního volání, stejně jako to činí verše, které vedou k Izajášovu popisu jednoty, jež je dosažena tehdy, když je vzácné odděleno od ničemného.

Probud' se, probud' se; obleč svou sílu, Sióne; obleč svá nádherná roucha, Jeruzaléme, svaté město: neboť již více nevejde do tebe neobřezaný ani nečistý. Setřes ze sebe prach; povstaň a posad' se, Jeruzaléme; zprosti se pout svého šije, zajatá dcero Siónská. Izajáš 52,1.2.

Jeremiáš představuje ty, kdo jsou v prvním zklamání a rozpoznávají, že se nacházejí v době prodlení. Izajáš přikazuje těmto stejným osobám: „Probud' se, probud' se.“ Probudí se a nakonec dospějí do bodu, kdy již v Boží církvi nebude žádný neobřezaný ani nečistý, neboť vykonají dílo oddělení vzácného od ničemného. „Pán chce, aby byla jeho církev očištěna, dříve než jeho soudy dopadnou výrazněji na svět.“

„Rychle se blížíme k závěru dějin této země. Konec je velmi blízko, mnohem blíže, než si mnozí myslí, a cítím tíhu povinnosti naléhavě připomenout našemu lidu nezbytnost opravdově hledat Hospodina. Mnozí spí, a co lze říci, aby byli probuzeni ze svého tělesného dřímoty? Pán chce mít svou církev očištěnou dříve, než jeho soudy dopadnou výrazněji na svět.

„Kdo obstojí v den jeho příchodu? A kdo zůstane stát, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako louh běliče. Usedne jako tavič a čistič stříbra; očistí syny Léviho a přečistí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu obět' ve spravedlnosti.“

„Kristus odstraní každý předstíraný plášť. Žádné smísení pravého s falešným ho nemůže oklamat. „Je jako oheň taviče,“ oddělující drahocenné od bezcenného, strusku od zlata.“

„Podobně jako levité je i Boží vyvolený lid od Něho oddělen pro Jeho zvláštní dílo. Každý pravý křesťan nese kněžské pověření. Je poctěn posvátnou odpovědností představovat světu charakter svého nebeského Otce. Má bedlivě dbát slov: „Bud'tež tedy vy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.““

„Ale vám, kteří se bojíte mého jména, vzejde Slunce spravedlnosti a na jeho křídlech bude uzdravení; a vy vyjdete a budete růst jako telata vykrmená ve stáji. A rozšlapete bezbožné, neboť budou popelem pod chodidly vašich nohou v den, kdy toto učiním, praví Hospodin zástupů.“

„Pamatujte na zákon Mojžíše, mého služebníka, který jsem mu přikázal na Chorébu pro celý Izrael, s ustanoveními a soudy. Hle, pošlu vám proroka Eliáše před příchodem velikého a hrozného dne Hospodinova; a on obrátí srdce otců k dětem a srdce dětí k jejich otcům, abych nepřišel a nestihl zemi kletbou.“ Review and Herald, 8. listopadu 1906.

Ti, kdo se drží falešných nauk, budou odděleni v dějinách, které začínají „hlasem“ volajícího na poušti. Ti, kdo odmítají dovolit tvořivé moci Boží, aby vypůsobila osobní posvěcenou zkušenost, budou odděleni od „zlata“ v dějinách, které začínají „hlasem“ volajícího na poušti. Zůstanou jako Laodikejští právě v bodě, kde Laodikea přechází ve Filadelfii.

Dílo oddělování drahocenného od ničemného je téměř zcela dílem posla smlouvy, který přichází náhle, aby očistil syny Léviho, avšak my se na něm musíme podílet.

A proto, moji milovaní, jako jste vždy poslouchali, nejen v mé přítomnosti, nýbrž nyní mnohem více v mé nepřítomnosti, s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své vlastní spasení. Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle. Všecko činite bez reptání a pochybování, abyste byli bezúhonní a bezelstní, děti Boží bez výtky uprostřed pokolení převráceného a zvráceného, mezi nimiž záříte jako světla ve světě. Filipským 2,12–15.

Jeremiášovi bylo řečeno, aby oddělil vzácné od podlého, pokud si přál být Božím mluvčím v přicházejícím soudu. Skutečnost, že Jeremiáš slyšel Boží radu určenou jemu, dosvědčovala, že přítomnost Utěšitele mu již byla k dispozici, pokud by se rozhodl ujmout se tohoto díla.

„Dílo získání spasení je dílem spolupráce, společným působením. Mezi Bohem a kajícím hříšníkem má existovat součinnost. To je nezbytné pro utváření správných zásad v charakteru. Člověk má vynakládat opravdové úsilí k překonání toho, co mu brání dosáhnout dokonalosti. Avšak ve svém úspěchu je zcela závislý na Bohu. Lidské úsilí samo o sobě nepostačuje. Bez pomoci božské moci nic nezmůže. Bůh působí a člověk působí. Odpor vůči pokušení musí vycházet od člověka, který musí čerpat svou sílu od Boha. Na jedné straně je nekonečná moudrost, soucit a moc, na druhé slabost, hříšnost, naprostá bezmocnost.“

„Bůh si přeje, abychom měli vládu nad sebou samými. Nemůže nám však pomoci bez našeho souhlasu a spolupráce. Božský Duch působí skrze síly a schopnosti dané člověku. Sami od sebe nejsme schopni uvést své záměry, touhy a sklony do souladu s Boží vůlí; avšak budeme-li ‚ochotni stát se ochotnými‘, Spasitel to pro nás vykoná, ‚boříce výmysly a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha, a uvádějíce každou myšlenku do zajetí k poslušnosti Krista‘. 2 Korinským 10,5.“ Skutky apoštolů, 482.

Tři a půl dne ze Zjevení jedenácté kapitoly, kdy suché kosti leží mrtvé na ulici, jsou symbolem „pouště“ a „poušť“ představuje „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest. Na konci rozptýlení trvajícího tři a půl dne mají ti, kdo jsou povoláni být mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, „procitnout“ a „setrást

prach“. Sestra Whiteová říká: „Pán chce, aby jeho církev byla očištěna dříve, než jeho soudy dopadnou výrazněji na svět.“

V souvislosti s „očistěnou církví“ odkazuje na Jeremjášův proces oddělení, který odděluje „drahocenné od ničemného“. Spojuje jej také s třetí kapitolou Malachiáše, kde posel připravuje cestu poslu smlouvy. Posel, který připravuje cestu, je Izajášův „hlas volajícího na poušti“. Poslem smlouvy je Kristus, který se připravuje vstoupit ve smlouvu se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, kteří „jako“ „Levitě“ „jsou jím odděleni pro jeho zvláštní dílo“. Poté je označuje za kněze a cituje Ježíše, který praví: „Buďtež tedy dokonalí, jakož i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“

Na konci období prodlévání je vyznačen proces očišťování, neboť Pán má pro sto čtyřicet čtyři tisíc zvláštní dílo, které mají vykonat, a bude mít očištěnou církev dříve, než „jeho soudy dopadnou výrazněji na svět“. Jeho soudy jsou již ve světě, avšak při nedělním zákonu začínají dopadat „Boží ničivé soudy“.

Tyto soudy jsou „časem milosti pro ty, kdo nikdy nepoznali pravdu“. V těchto soudech však není žádné milosrdenství pro ty, kdo nechtěli vstoupit do nezbytného procesu očištění. „Soudy“, které „dopadají nápadněji“, označují soudy, jež jsou znameními. Představují znamení a Duch svatý užívá chaosu a zmatku způsobeného těmito soudy, aby vyznačil rozdíl mezi těmi, kdo zachovávají „podvržený den odpočinku“, a těmi, kdo „svědomitě zachovávají sobotu Páně“, neboť jen tak může být „svět varován“. Soudy, které jsou znameními, tvoří pozadí, jež Duch svatý užívá k tomu, aby vedl Boží děti, které jsou dosud v Babylóně, k rozpoznání praporu sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Sestra Whiteová však neodkazuje pouze na třetí kapitolu Malachiáše; zahrnuje také závěrečné verše čtvrté kapitoly knihy Malachiáš a znovu odkazuje na „hlas“, jenž měl připravit cestu poslu smlouvy. Tyto závěrečné verše nehovoří o přípravě pro posla smlouvy, nýbrž o pamatování na Mojžíšův zákon a o obrácení srdcí otců k synům a synů k otcům. „Hlas“ nejprve připravuje, aby Kristus jako posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu a očistil svůj zklamaný lid, který byl probuzen, aby mohl vykonat dílo korouhve. Poté Malachiáš pojednává o dalším aspektu díla „hlasu“.

On „obrátil srdce otců k dětem a srdce dětí k jejich otcům“ a toto dílo vykoná ve vztahu k zákonu danému na Chorébu. Eliáš, který je zároveň Izajášovým „hlasem“, označí hříchy Božího lidu. To je součástí procesu očišťování. Existuje pouze jediná definice hříchu, totiž přestoupení zákona daného na Chorébu. Jan Křtitel byl Eliášem a jeho dílo zahrnovalo právě tento prvek.

V těch dnech přišel Jan Křtitel, kázaje na poušti judské a pravě: Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské. To jest ten, o němž bylo pověděno skrze proroka Izaiáše slovy: Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho. A týž Jan měl oděv z velbloudí srsti a kožený pás kolem svých beder; a jeho pokrmem byly kobylinky a med divoký. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém i celé Judsko a všechno okolí jordánské, a byli od něho křtěni v Jordánu, vyznávající své hříchy. Když pak ušel, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: Pokolení ještěrek, kdo vám ukázal, abyste utekli před budoucím hněvem?

Neste tedy ovoce hodné pokání. A nedomnívejte se, že si můžete říkat: Máme Abrahama za otce. Neboť pravím vám, že Bůh je mocen z těchto kamenů vzbudit Abrahamovi děti. A již i sekera jest přiložena ke kořeni stromů; proto každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá poražen a hosen do ohně. Já vás křtím vodou ku pokání; ale ten, který přichází po mně, je mocnější než já; nejsem hoden ani nést jeho obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Jeho věječka je v jeho ruce a dokonale vyčistí svůj mlat a svou pšenici shromáždí do sýpky; plevy však spálí nehasitelným ohněm. Matouš 3,1–12.

Jan Křtitel přišel na „poušť“ tři a půl dne ze Zjevení jedenácté kapitoly, neboť všichni proroci hovoří více o posledních dnech než o dnech, v nichž žili. Přinesl poselství, aby činili pokání ze hříchu, neboť království nebeské se přiblížilo, právě tak jako se Zjevení Ježíše Krista otevírá, když „ten čas je blízko“. Jan Křtitel znázorňuje dílo „hlasu“, neboť podle Ježíše byl také Eliášem, který měl přijít.

Neboť všichni proroci i Zákon prorokovali až do Jana. A chcete-li to přijmout, on jest Eliáš, který měl přijíti. Kdo má uši k slyšení, slyš. Matouš 11,13–15.

Ježíš ukazuje, že prorocká totožnost Jana Křtitele byla zkouškou. Říká přímo: „chcete-li to přijmout“. Poté Ježíš povzbuzuje své učedníky, aby to přijali, slovy: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“ Ať slyší co? Ať slyší, kdo je tím hlasem, který přichází k poslední pustině Bible a připravuje cestu pro posla smlouvy, aby připravil sto čtyřicet čtyři tisíc k vykonání zvláštního díla v době znamenitých Božích soudů.

Jan měl „oděv z velbloudí srsti a kožený pás kolem beder; a jeho pokrmem byly kobylky a lesní med“. Jeho „pokrm“ byl poselstvím islámu, neboť slovo „kobyly“ představuje islám a med je slovo Boží, které bylo v jeho ústech sladké. Sladké poselství, které pojedl, se týkalo „divokého“ arabského osla, vůbec prvního symbolu islámu v Písmu. Sladké poselství o divokém arabském oslu islámu, které je rovněž znázorněno „kobyly“, bylo také vetkáno do jeho oděvu, neboť velbloudi jsou dalším symbolem islámu. Není překrucováním slova „kobyly“, používá-li se jako symbol islámu, i kdyby pokrm, který Jan jedl, odkazoval na rohovník, a ne na hmyz. Slovo „kobyly“ je symbolem islámu a Jan nepředstavoval požívání žádného fyzického pokrmu; jeho strava byla symbolem prorockého poselství, které pojedl.

Jeho opasek představovalo „proroctví“ znázorněné u Abakuka. Toto proroctví spojuje první zklamání, dobu prodlévání panen i základy adventismu, jak jsou znázorněny na posvátných grafech. Abakuk byl prorockým opaskem, který všechny tyto pravdy spojoval.

Neboť vidění je ještě pro určený čas; avšak při konci promluví a nebude lhát. I kdyby se oddalovalo, očekávej je; neboť jistě přijde, neopozdí se. Hle, duše toho, kdo se povyšuje, není v něm přímá; spravedlivý však bude žít svou vírou. Abakuk 2,3.4.

Prorockým poselstvím, které jako pás spojovalo poselství tvořící varování „hlasu“, je podobenství o pannách ve vztahu k vidění, jež se opozdilo, avšak promluví. Vidění Půlnočního volání vytváří rozlišení mezi ničemnými, jejichž „duše se vypíná“, a vzácnými, kteří jsou ospravedlněni vírou. Ospravedlnění z víry je pásem, který „hlas“ nosí.

A spravedlnost bude pásem jeho beder a věrnost pásem jeho ledví. Izajáš 11,5.

Když po zklamání z 18. července 2020 zazněl „hlas volajícího na poušti“ tohoto zklamání, jeho poselství bylo týž poselstvím, jakým bylo již od 11. září 2001. Toto poselství přicházejícího Eliáše k čekajícím, zklamaným, mrtvým suchým kostem zní, že islám je „znamenitými soudy“, které poskytují pozadí, aby se ostatní Boží děti v Babylóně učily spravedlnosti.

Stezka spravedlivého je přímost; ty, Nejvýš přímý, vyrovnáváš cestu spravedlivého. Ano, na stezce tvých soudů, Hospodine, jsme očekávali na tebe; touhou naší duše jest tvé jméno a památka na tebe. Svou duší jsem po tobě toužil v noci; ano, svým duchem ve svém nitru tě budu za úsvitu hledat; neboť když jsou na zemi tvé soudy, obyvatelé světa se učí spravedlnosti. Izajáš 26,7–9.

Jan Křtitel, jenž byl Eliášem, který měl přijít, je oním „hlasem“ na „poušti“ tří a půl dne z jedenácté kapitoly Zjevení. Jeho dílo zahrnuje označení čtvrté a poslední generace adventismu, jejíž duše jsou povýšeny a která spoléhá na duchovní dědictví svých otců, avšak vnímá, že Boží hněv se již chystá přijít. Jsou čtvrtou generací, neboť se plně vyvinuli v generaci, která je přesným opakem Krista. Jsou pokolením zmijí, avšak stále ukazují na svého otce Abrahama, aby tvrdili, že jsou ve skutečnosti pokolením Beránka. Pokolení Beránka je Petrovo vyvolené pokolení; jsou to ti, kdo následují Beránka, kamkoli jde.

Jan zjevně předložil hříchy těch, kteří přišli slyšet jeho poselství, neboť činili pokání a byli pokřtěni. Také je upozornil, že po něm přijde Ten, který dokonale vyčistí své humno. Tato Osoba je poslem smlouvy; je „mužem s kartáčem na nečistotu“, který smetá padělané mince a drahokamy z okna a obnovuje původní drahokamy, jež pak září desetkrát jasněji, než zářily tehdy, když byl William Miller anděly veden v díle shromažďování původních drahokamů v hnutí prvního anděla.

Jan Křtitel byl přímočarý ve svém odsouzení důvěry laodicejského adventisty v jejich otce Abrahama, neboť přicházející Eliáš měl obrátit srdce otců k dětem a naopak. V tomto díle je zobrazen princip biblického použití prvního a posledního, avšak je v něm také obsažen lék pro ty, kdo se nacházejí v rozptýleném stavu, v zemi nepřítelů, mrtví na poušti. Musejí uznat své hříchy i hříchy svých otců a činit pokání. Současně s uznáním svých hříchů a hříchů otců musejí také vyznat, že nechodili s Hospodinem během období tří a půl dne na poušti. Nadto musejí přiznat, že Bůh s nimi během těchto dějin nekrácel.

A ti, kteří z vás zůstanou, budou hynout pro svou nepravost v zemích svých nepřátel; a také pro nepravosti svých otců budou hynout spolu s nimi. Jestliže vyznají svou nepravost i nepravost svých otců, pro své přestoupení, jímž se proti mně provinili, a také že chodili proti mně, a že i já jsem chodil proti nim a uvedl jsem je do země jejich nepřátel; jestliže tehdy bude pokořeno jejich neobřezané srdce a oni přijmou trest za svou nepravost: tehdy si vzpomenu na svou smlouvu s Jákobem a také na svou smlouvu s Izákem, i na svou smlouvu s Abrahamem si vzpomenu; a vzpomenu i na tu zemi. Leviticus 26:39–42.

Kletba přišla proto, že nepamatovali na soboty země.

Jan Křtitel, který byl Eliášem, jenž měl přijít, předobrazoval „hlas“ na poušti tři a půl dne ze Zjevení jedenácté kapitoly. Měl nasměrovat mrtvé suché kosti, aby „pamatovaly“ na Mojžíšův zákon na Chorébu; a učiní-li tak, pak posel smlouvy bude „pamatovat“ na smlouvu jejich otců. Avšak pouze tehdy, jestliže vyznají své hříchy, hříchy svých otců, a co je ještě pokořující více, mají výslovně uvést přestoupení, „jimiž se proti“ Bohu provinili.

Museli by také přiznat, že chodili „v protivenství“ vůči Bohu a že Bůh chodil „v protivenství“ vůči nim.

Museli by také rozpoznat, že jsou těmi mrtvými suchými kostmi na ulici ze Zjevení jedenácté kapitoly, neboť museli připustit, že je Bůh uvedl do země nepřítele, a země nepřítele je smrt.

Podle Jana Křtitele by také museli odpovědět na otázku, kdo je oním „hlasem“ volajícím na „poušti“, neboť Jan se ptal: „Kdo vás varoval, abyste utekli před přicházejícím hněvem?“

V příštím článku budeme v těchto tématech pokračovat.

„Služebníku Božímu je přikázáno: ‚Volej z plna hrdla, nešetři se, pozdvihni svůj hlas jako polnici a oznam mému lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy.‘ Pán o tomto lidu praví: ‚Denně Mne hledají a chtějí znát Mé cesty, jako národ, který činil spravedlnost.‘ Zde je lid, který klame sám sebe, je samospravedlivý a samolibý, a služebníku je přikázáno volat z plna hrdla a ukázat jim jejich přestoupení. Ve všech dobách byla tato práce konána pro Boží lid a nyní je zapotřebí více než kdy dříve.“ Testimonies, svazek 5, 299.